

БЕЛЕН ХІМЕНЕЗ (може згадуватися як ДОКТОРКА Х. БЕЛЕН АРАНЬЯ)

Ранні роки — Маніла, Філіппіни

Освіта — Лос-Анджелеський регіональний коледж медейнських мистецтв

Відомі зв'язки (дивіться також: *Форум; Нотазай; Езра Фаулер*)

Особисті стосунки (дивіться також: *Ліббі Роудс*)

ЛІ

Особистість (дивіться також: *особистість — невідома*)

Відомі зв'язки (дивіться також: *Форум; Езра Фаулер*)

НОТАЗАЙ

Відомі зв'язки (дивіться також: *Форум*)

ДЖУЛІАН РІВЕРА ПЕРЕЗ

Відомі зв'язки (дивіться також: *Форум; Езра Фаулер*)

Спеціальність — техномант

ПРИНЦ

Анімація — загальна

Особистість (дивіться також: *особистість — невідома*)

Відомі зв'язки (дивіться також: *Езра Фаулер, Ейліф*)

ІДЕН ВЕССЕКС

Особисті стосунки (дивіться також: *Трістан Кейн*)

Відомі зв'язки (дивіться також: *Корпорація Вессекс*)

ДЖЕЙМС ВЕССЕКС

Відомі зв'язки (дивіться також: *Форум; Езра Фаулер*)

• ПОЧАТОК •

Народився Атлас Блейклі, коли земля вже помирала. Це факт. Як і це: першим усвідомленням Атласа Блейклі став біль.

І це теж: Атлас Блейклі — людина, яка створювала зброю. Людина, яка мала секрети.

І це: Атлас Блейклі — людина, ладна пожертвувати життям усіх, хто на нього покладається, та зрадити всіх, кому вистачило дурості й відчаю, щоб йому довіритися.

Атлас Блейклі — це справжня збірка шрамів та недоліків, брехун за фахом і від народження. Він людина зі здібностями лиходія. Але найважливіше те, що Атлас Блейклі — це тільки людина.

* * *

Історія його почалася там, де й ваша. Хоч трохи інакше — ніяких вам бундючних джентльменів у дорогих випрасуваних костюмах, проте, як і у вас, почалося все із запрошення. Адже це Александрійське Товариство — тут усі мають одержати своє запрошення. Навіть Атлас.

Навіть ви.

Адресоване Атласу Блейклі запрошення вже встигло вкритися тонким липким шаром плівки від негожої речовини, із якою йому довелося сусідити. Саме ж запрошення безцеремонно кинули біля смітника задрипаної квартири його матері. То був справжній пам'ятник проступкам звичайного четверга (смітник та відходи у ньому), що сидів собі над квадратним метром лінолеумного покриття та під страшною горою із Ніцше, де Бовуар й Декарта. Нехлюйство це рясно розрослося й вилізло за межі

смітника, старих газет, марміток і цвілих головок ріпки, які здружилися із непотрібними стосами літературних журналів, недочитаної поезії та порцелянового горщика, паперових серветок, які хтось марудно поскручував у лебедів. Тому посеред усього цього хаосу липкий клаптик чудового, дорогого картону ставав майже невидимим.

Майже, звісно. Але не цілком.

Атлас Блейклі, якому тоді було двадцять три, віддер картку від підлоги в перерві між каторжними змінами в місцевому пабі, де він, попри два дипломи та потенційний третій, мусив працювати. Він глянув на своє виведене елегантними літерами ім'я і визначив, що доставили її сюди у пляшці. Його мати спатиме ще кілька годин, тому він заховав картку до кишені й підвівся, глянувши на фото батька, чи яким там словом можна назвати чоловіка, чий портрет і досі стояв на книжковій шафі та збирав пилюку. Ані про одне, ані про інше він розпитувати не збирався.

Першу емоцію, яку Атлас відчув, коли отримав Александрійське запрошення, можна описати просто: відраза. Про медейнів та академіків він знав, бо самотужки став першим і народився нащадком другого, тому розумів, що довіряти їм не можна. Він збирався викинути картку, от тільки липкий джин і, певно, тамариндовий чатні, який його мати телефоном замовляла із місцевої азійської крамниці («Він пахне, як Па» — так казала його мати, коли марила), швидко прилипли до матерії Атласової кишені.

Його Александрійський наглядач, Вільям Астор Гантінгтон, на думку Атласа, аж надто захоплювався головоломками: так, що влітав туди глузд і час. Пізніше того вечора, длубаючись у кишені, — шойно викинувши із пабу чолов'ягу за те, що той посмів мати в голові більше віскі, аніж розуму, — Атлас усвідомив, що всередині картки міститься шифр. На такі дурощі він не мав би ані часу, ані бажання, якби тоді не мучився через

любов (чи як там зветься той феномен, що впливає на його пеніс). Згодом Атлас Блейклі вирішить, що оця настирна методичність Гантінгтона — просто нарцисичний бзик. Коли мова йшла про Товариство, людям вистачало й п'яти хвилин, щоб усе для себе вирішити.

Але так Атлас мислитиме згодом. Тоді ж він страждав від сердечних мук та надміру великого таланту. А найважливіше те, що йому було нудно. Згодом він зрозуміє, що нудьгу відчуває більшість людей, а особливо ті, хто стає кандидатом у Товариство. Отака вже жорстока іронія життя: більшість людей із ціллю не мають таланту, щоб тієї цілі досягти. А люди, обдаровані талантом, значно частіше просто безцільно плывуть по життю. Справді, химерна іронія. (Зі свого досвіду Атлас Блейклі міг сказати, що найкращий спосіб зруйнувати людині життя — дати їй саме те, чого вона хоче, а тоді обережно відійти собі вбік.)

Шифр привів його до вбиральні каплиці шістнадцятого століття, звідти — на дах нещодавно збудованого хмарочоса, а звідти вже на полонину із вівцями. Врешті він таки дістався до муніципальних покоїв Александрійського Товариства, старшої версії кімнати, у якій він згодом зустрине шістку власних кандидатів, яку, до речі, як колись дізнається Атлас, створив хтось, хто навіть членом Товариства не був, ніколи не проходив ініціації, певно, і не вбивав нікого. Справді, непоганий меценат. Уночі йому, мабуть, теж солодко спиться. Але зараз мова не про те.

Тож про що мова? А мова про те, що чоловік, геній, на ім'я доктор Блейклі, у 1970-х мав інтрижку зі своєю студенткою-першорічкою, що закінчилася появою на світ дитини. Мова про те, що нашому ментальному здоров'ю бракує ресурсів. Мова про те, що шизофренія ховається, доки їй не набридає, доки вона не починає бубнявіти та цвісти, доки ти не опускаєш погляд на немовля, яке зруйнувало тобі життя, та не розумієш, що готова віддати за нього життя і що віддаси, адже вибір тобі навряд чи

лишать. Мова про те, що ніхто не назве це жорстокістю, адже, як не крути, згода тут двостороння. Мова про те, що не лишається нічого, окрім як гадати, чи змінилося б щось, якби вона не вдягла тоді ту спідницю та не дивилася так на свого професора. Мова про те, що на кону стоїть кар'єра чоловіка, його життя, його родина! Мова про те, що Атласу Бейклі буде лише три роки, коли він почне чути голоси в голові матері — двоякість її ества, те, як кудись зникає її геній, звільняючи місце для чогось темнішого, чогось, що не розуміє жоден із них. Мова про те, що порвався презерватив, а може, ніякого презерватива взагалі не було.

Мова про те, що в цій історії немає поганців, або ж у ній просто немає героїв.

Мова про те, що хтось пропонує Атласу Блейклі силу і що Атлас Блейклі, не вагаючись, каже «так».

Згодом він дізнається, що ще один член їхньої когорти кандидатів, Езра Фаулер, знайшов картку, коли та прилипла до його підшви. Він, сука, й гадки не мав, як це сталося. Ледь не викинув її, йому справді було похуй, от тільки планів інших він не мав, тому тут і опинився.

Айві Бретон, випускниця МагМиту, яка ще рік пробула в Мадриді, знайшла свій шифр усередині старого лялькового будиночка, на репліці крісла королеви Анни, яку власними руками наповірувала її пратітка.

Фолейд Ілорі, нігерійка за походженням, яка вчилася в *Università Medeia*, знайшла свій шифр на крилі колібрі посеред виноградника свого дядька.

Алексіс Лай із Гонконгу, яка вчилася в Національному університеті магії Сингапуру, свою записку знайшла серед, як думала її команда, неолітського скелета Португалії. (Виявився він зовсім не тим, але то інша п'ятка для іншої розмови.)

Ніл Мішра, ще один британець, який насправді був індійцем, знайшов свій шифр у телескопі, буквально виписаний зірками.

І от лишаються Атлас зі смітником та Езра із підшвою черевика. Їм долею судилося стрітися, усвідомити важливість цього відкриття та відсвяткувати його травкою.

Після смерті Алексіс Атласа пройняло: «ну бля, треба жити далі», і він дізнався, як саме їх відібрали. (Сталося це після того, як Атлас дізнався про існування Далтона Еллері, але перед тим, як його наглядяч Гантінгтон прийняв своє «несподіване» рішення відійти від справ.) Схоже, що Товариство здатне відслідкувати магічний викид будь-якої людини на світі. Ото й усе. Це і є їхній основний критерій для відбору. І це... розчаровує. Це аж достобіса примітивно. Вони вишукують, хто там дохуя чаклує, тоді визначають, чи має така магія ціну, яку вже хтось сплатив, і, якщо ні, радісно кричать йой! оце вже багатообіцяльне. Насправді процес трохи закрученіший, але суть така сама.

(Це коротка версія історії, бо довга вам не здалася. Ви й так вже знаєте, хто такий Атлас, чи принаймні маєте уявлення про те, чим він займається. Ви знаєте, що хорошого фіналу ця історія не матиме. Її вже вибили на камені, і це, правду кажучи, означає, що Атлас це теж бачить. Він не ідіот. Він просто йобнутий, як не подивись.)

Отже, суть у тому, що Езра Фаулер — це людина дуже й дуже магічна. Власне, як і кожен, хто переступає поріг маєтку Товариства, але навіть за стандартами чистої магічної потужності Езра перебував угорі списку.

— Я вмію відкривати кротовини, — пояснив Езра під час одного вечірнього запою. (Йому було потрібно значно більше часу, щоб зважитися на розмову про подію, що й пробудила його магічну спеціальність, себто вбивство його матері, яке потім визнають злочином ненависті, так ніби, назвавши вірус

збіркою симптомів, хтось може створити від нього ліки.) — Невеликі, проте все ж.

— Наскільки? — запитав Атлас.

— Завбільшки з мене.

— О, я думав, що тут мова про зменшення, — видихнув Атлас. — Ну, шариш, як в «Алісі у Дивокраї», якась така хрінь.

— Ні, — сказав Езра. — Вони доволі нормальних розмірів. Це якби кротовини взагалі були чимось нормальним.

— А звідки ти знаєш, що це кротовини?

— Я просто й гадки не маю, чим іще вони можуть бути.

— Класно, класно. — Наркотики значно полегшували розмову.

Хоча наркотики полегшували Атласу всі розмови, таке важко пояснити, але коли ти чуєш усі потаємні думки людини, то вибудовувати стосунки стає десь у мільйон разів важче. Атлас завжди перемудрює. Він був дитиною обачною, обачно приховував власне походження, власні рани, власне недоїдання, власну квартиру, власний майстерно підроблений підпис матері. Обачний, такий обачний, тихий та непомітний, але... чи не *занадто* тихий? Чи варто нам хвилюватися? Чи варто поговорити із його батьками? Ні, ні, він чудовий учень, завжди так допомагає, може, він надто сором'язливий, надто милий? Чи природно бути таким милим у п'ять років, шість, сімнадцять? Він такий вихований, як на свій вік, такий дорослий, такий манірний, ніколи не комизиться, але от... Чи варто нам подивитися... Ах, поспішив, от вам і бунтарська жилка, недолік, хвала богу.

Хвала богу. Все ж він просто нормальна дитина.

— Що? — запитав Атлас, зрозумівши, що Езра й досі править своє.

— Я ще нікому про це не розповідав, тобто про двері. — Він витріщається на книжкову шафу в художній кімнаті, навіть згодом Атлас так нічого й не змінить у цьому приміщенні.

— Двері? — бездумно повторює Атлас.

— Я зчу їх дверима, — каже Езра.

Загалом-то Атлас у дверях розбирається. Знає, що відчиняти їх не варто. Є двері, які не замикають не просто так.

— І куди ведуть твої двері?

— До минулого. Майбутнього. — Езра відчепив клаптик відсохлої шкіри з кутикули. — Будь-куди.

— А ти можеш узяти когось із собою? — каже Атлас, а сам собі думає: «Я лиш хочу побачити. Я лиш хочу побачити, що буде. (Чи змилюється над ним світ? Чи стане йому краще?) Я лиш хочу знати. Але він знає, що хоче цього аж надто сильно, щоб просити про таке вголос, бо свідомість Езри вивішує червоний прапор, який бачить тільки Атлас».

— Просто цікаво, — уточнив він кризь кільце диму. — Ще не доводилося мені чути про когось, хто міг би створювати власні, сука, кротовини.

Тиша.

— Ти можеш читати думки, — за мить каже Езра. Це і спостереження, і попередження.

Атлас навіть не витрачає час, щоб щось спростувати чи підтвердити. Технічно це не так. Читання — процес елементарний, а свідомості й думки нерозбірливі. Із ними він робить дещо інше, дещо значно складніше, щось таке, чого люди зрозуміти не здатні, щось значно жорсткіше, що люди не схвалять. Задля самозбереження Атлас приховує такі деталі. Проте існує причина, чому, якщо він хоче, щоб хтось його полюбив, то так зазвичай і стається. Адже зустріти Атласа Блейклі — ніби розшифрувати особистий шифр. Якщо дозволите принаймні.

(Одного дня, багато років по тому, як Ніл помер вже кілька разів, а Фолейд лише двічі, коли вони вирішували, чи лишати Айві в могилі, якщо, можливо, це задовольнило б архіви хоч тимчасово, Алексіс казала Атласу, що їй це подобається — читання